

lik noci skoro nespím, už jsem si myslel, že v mé chaloupce straší nějaké strašidlo.“

„Však ty bys taky nařikal, Medovníčku,“ žalovalo semínko. „Když nedopadnu na zem a nezavrtám se do ní, tak ze mne nic nevyroste. Žádný smrček, z kterého by mohl být třeba vánoční stromeček. Nebo pořádný smrk, aby na něm hnízдили ptáčky a hovníly se po něm veverka, houkala na něm sova, rostly pod ním hříbky, a co já vím ještě. Takhle tady zahynu a nic ze mne nebude. Achich, ouvej, já nešťastné...“

„No, hlavně že se nestalo nic horšího. Teď tě pěkně sebe-ru a zasadím si tě kousek od chaloupky. Až vyrosteš, budu pod tebou sedávat a bude nám spolu dobře,“ odpověděl Medovníček.

A jak řekl, tak také hned udělal. Opatrně vzal semínko do ruky, slezl, a hned ho zasadil do země. To místo si označil kamínkem, aby ho nezašlápnul, až bude semínko klíčit. A semínko mu hned poděkovalo:

„Děkuji ti, Medovníčku, uvidíš, jaký ze mne vyroste pěkný strom.“

„To bych prosil,“ zabručel jen tak pro sebe skřítek. Umyl si ruce a hned se také celý opláchnul po té celodenní práci. Sedl si